

ледѣтъ ся топи; снѣгѣтъ исчезва и трѣвытъ пакъ наникватъ изъ мрътвѣтъ земѣ; дръвѣята и шубрѣжцѣтъ ся покрыватъ съ зелены листове; полетата и лѣкытъ ся обкычатъ съ цвѣтове. Нощитѣ станватъ все по-кратки и по-кратки, днитѣ по-дългы — настанва лѣто. Въздухѣтъ става горещѣ и топлѣ; класоветѣ по нивята наченуватъ да пожлгяватъ. Високо на въздухѣтъ ся събиратъ облаци, стъмнява ся, чѣрни облаци закрыватъ слънцето. Подемва ся силенѣ вѣтѣръ; ослѣпителна свѣткавица разсича въздухѣтъ, грѣмъ растрясва трепещущѣтъ земѣ; изъ облацѣтъ ся лѣе дѣждъ, напоява жаждущѣтъ земѣ, съживява повянванѣтъ цвѣтове, и изнуренныѣтъ класове, които наскоро ще дадѣтъ богатѣ жѣтвѣ на землѣдѣла.

Лѣтото идва на свършванѣ, днитѣ пакъ станватъ помалки, въздухѣтъ по-хладничѣкъ и често ся разстила мъгла по земѣтъ. Това е есень. Отъ полетата храната вече е прибрана, а само гроздѣето зрѣе по лѣзіята; на дръвѣята листитѣ жлѣтъ и падатъ: нѣкои отъ птичкытъ ся събиратъ и отлитватъ отъ насъ далеко.

Отъ день на день слънцето изгрѣва по-късно и захожда по-рано; нощитѣ станватъ голѣмы; въ въздухѣтъ нѣма вече живителна топлина; зеленината на полята и на горитѣ исчезва; — настанва зима. Планинытъ, долинытъ, полетата и дѣбравытъ ся покрыватъ съ снѣгъ; рѣкытъ и езерата — съ ледъ; земята си отдѣхва подъ бѣло облѣкло и види ся като че спи, но не на дълго: скоро ще пролѣтъ да дойде, и земята изново ще ся пробуди за новѣ животѣ.

Но кой е сѣздалъ всичко това и наредилъ толкозѣ чудесно? Може ли какво годѣ нѣщо си отъ само-себе си да ся сѣздаде? Земята е мрътва, а това, що е мрътво, не само че не може нищо да произведе, но не може и да ся движи; така и чловѣкъ не е въ сѣстояніе да сѣздаде това.

Не може смъртний да даде

На цвѣтоветѣ благоуханѣ,

Дръвѣята съ листове да облече,

Да оживи полята съсѣ дыханѣ.

Свѣтътъ какъ може настани?